

TORDENFUGLENS ARVING

G L A S F O L K E T 1

May-Britt & Martin Brændstrup

TORDENFUGLENS ARVING

G L A S F O L K E T 1

Tordenfuglens arving - Glasfolket 1

af May-Britt & Martin Brændstrup

Copyright © Forlaget Facet

1. udgave, 1. oplag 2012

Artwork: Christian Guldager

Redaktion: Line Lybecker

Printed in Talinn 2012 by Talinn Book Printers

ISBN-13: 978-87-92879-00-4

LIX-tal: 24

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået
aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Forlaget FACET

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

www.forlaget-facet.dk

www.facebook.com/forlagetfacet

Indhold

	Begyndelsen	6
1.	Pigen der var lavet af glas	10
2.	Livet som mig	14
3.	Den gale læge	24
4.	Store planer	37
5.	Nye naboer	51
6.	Canada	57
7.	Mary Joan Steward	67
8.	Mary Joans Winther Wing Ding	96
9.	Åndemanagerens offernål	118
10.	Karpaterne, det tyske kapitel	129
11.	Pow Wow – en ånderejse	136
12.	Legenden	146
13.	Indianerhovedet	165
14.	Ritualet	179
15.	Ringe af ild	191
	Efterskrift	205
	Kilder	207

Begyndelsen

Det var en lun aften, men gaderne lå øde hen. Den silende regn havde sendt selv parkens mest barske løbere inden døre.

Mandens lyse jakke stod i stærk kontrast til hans mørke hud. Han skoddede sin cigaret mod lygtepælen og tog mailen frem. Regnen fik blækket til at løbe, men det gjorde ikke noget. Han havde læst den et utal af gange på færgen til Rødby.

“25.7.2012

Fra: Albert Jensen (Alb_J@gmail.com)

Til: Stormester Würher (wurher@telemail.de)

Emne: VS. Mine observationer på afdelingen

Som aftalt holder jeg øje med alle patienterne på afdelingen. Særligt en ung pige skiller sig ud. Hun har været gennem en lang række behandlinger, der alle har været uden effekt. Meget tyder på, at hun kan være den, vi leder efter!”

Han så op på hospitalet. De mange vinduer lyste og stod tydelige mod den mørke og våde himmel. Som hvide felter på et skakbræt.

En dør gik op. En person i hvid kittel stak hovedet ud og vinkede ham over til sig.

Manden slog sin krave op som værn mod regnen, og med faste skridt begav han sig hen mod døren.

“Dette er hendes journal.” Manden i den hvide kittel gav ham en tyk mappe. Han blinkede nervøst bag sine briller, mens den mørke mand bladrede papirerne igennem. “Som du kan se, har hun været her et utal af gange med knogleskader. Lægerne har taget masser af prøver og undersøgt hende på kryds og tværs, men de kan ikke stille nogen endelig diagnose.”

“Er det Albert, du hedder?” spurgte manden.

Albert nikkede.

“Godt. Så hør efter, Albert. Du skal overbevise lægerne om, at det er nødvendigt at sende hende til vores klinik i Dresden.” Han holdt en tyk kuvert op. “Og hvis hun er den, som vi håber på, vil du få mange flere. Du vil blive rigt belønnet!”

Et grådigt smil kom frem i Alberts ansigt, men han stivnede, da han så en lang kniv i mandens anden hånd.

“Så tæt på har vi ikke været i mange år.” Mandens øjne blev helt smalle. “Hvis du fejler, så vil det få følger ...”

Albert nikkede forsigtigt, mens han trak sig væk fra kniven. Manden slog kuverten hårdt ind i brystet på ham. Så forsvandt han ud ad døren, ud i regnen igen.

Albert gøs og trak den hvide kittel sammen om sig. Der var ingen grund til at true ham. Det var ikke første gang, han havde arbejdet for kapitlet. Hver gang havde belønningen været stor. Hvis de ville have pigen, så kendte han den helt rigtige læge. En læge, som – for den rigtige pris – gerne ville sen-

de en så håbløs patient ned til “specialisterne”.

Det var let tjente penge!

1. Pigen der var lavet af glas

4. maj 2012

Kære dagbog

Da jeg i morges fik mine gaver, fik jeg også dig. Du er indbundet i smukt præget læder. Foran har du en lille lås med nøgle. I højre side er der en holder, hvor min nye kuglepen kan sidde.

En meget dyr kuglepen og en dagbog i læder. Det er nok ikke det, som piger normalt ønsker sig, når de fylder fjorten år, men jeg blev superglad. De blanke sider og duften af nyt læder. Det kriblede straks i mine fingre efter at skrive 😊😊😊

For resten, min mor sagde, at jeg får en gave mere, men først senere i dag, for den kommer med posten.

I går fik jeg gipsen af. Denne gang var det min albue, der var brækket, men det gør også lidt ondt i mine fingre, når jeg skriver. Jeg har jo ikke rigtig brugt hånden i lang tid.

Hvorfor havde jeg så gips på? Jo, for seks uger siden var vi til min moster Lises fødselsdag. Fætter Jon – den abe – ville danse med mig. Jeg sagde, at det var for farligt, men nej, han ville ikke lytte.

“Åh, hold nu op. Der sker da ikke noget. Det er bare én dans,” himlede han op. Han trak mig ud på gulvet som en ko, der skal slagtes. Vupti. Den første gang han snurrede mig rundt, gav det et højt smæld i min albue!

Resultat: brækket to steder og seks uger i gips.

Nu har posten været her. Wee – en hvid iPhone ☺

25. juni 2012

Kære dagbog

Du må undskylde, at jeg ikke har skrevet før, men jeg har haft travlt. Og nå ja, så har jeg været skadet.

Igen ☹

Jeg havde sådan set ikke tænkt mig at tage med til festen, men for en gangs skyld ville Beate gerne med, så ...

Festen var for de største elever. Det vil sige elever fra syvende til og med tiende klasse. Der er lærere med til alle vores fester. De skal holde øje med os og sørge for, at vi kun drikker sodavand.

Men de ser altså ikke, hvad der sker ude foran skolen.

Eller inde på toiletterne!

Nå, men anyway, Nanna fandt på, at alle skulle danse zumba. Hun havde prøvet det på en ferie. Det så virkelig sjovt ud. De grinede alle sammen. Så var det, at jeg fik den lyse ide, at jeg da liiiige kunne prøve, lige en enkelt gang, hvis bare jeg var forsigtig.

Til alt held slap jeg med en skinne på armen.

11. juli 2012

Kære dagbog

Jeg havde min faste "fri fra gymnastik"-seddel med. De andre spillede basket. Mit vovede forsøg på at sparke en løs bold tilbage på banen kostede mig en brækket ankel.

Du har nok gættet det. Ja, der er noget galt med mig. Det er jo ligesom ikke normalt, det der sker med mig.

Lægerne har en teori om, at det måske kan være osteoporose. Altså en sygdom hvor man har meget svage knogler. Men normalt er det gamle mennesker, der rammes af den sygdom, og jeg er jo kun fjorten år.

Så det er vildt mærkeligt.

Men sådan er det. Mine knogler er ikke stærke nok. De brækker ved den mindste, skæve belastning.

På skolen kalder de mig "Glaspigen", når de tror, jeg ikke hører det ☹

2. Livet som mig

13. august 2012

Kære dagbog

*På grund af min sygdom lever jeg ikke et liv som andre teenagere. Det siger sig selv, at sport og dans er udelukket, men alt kan i princippet ende i ulykker, så derfor er jeg nødt til at tænke nøje over alt, hvad jeg gør. Helst **INDEN** jeg gør det 😊*

Jeg må derfor nøjes med at læse bøger og se film med mine veninder. Og nå ja, skrive dagbog med min nye, supercool kuglepen, som jeg har ønsket mig i umindelige tider.

Måske er flertal på "veninder" lige i overkanten.

Strengt taget er der kun Beate. Hende har jeg til gengæld kendt, lige siden vi var små. Hun bor i et hus et par gader fra mig sammen med sin mor, far og storebror.

Beate er toppen. Hun er klog – får højeste karakter i alt! Og så ser hun vildt godt ud; himmelblå øjne og gyldent hår. Smuk som Lady Gaga. Men ligesom Lady Gaga, så er Beate også noget for sig selv. Hun går kun med sort tøj, som helst skal være genbrug. Med jævne mellemrum farver hun sit hår i vilde farver. Sidst hun farvede det, skreg den neon-gule farve til himlen, og gangen før var håret lilla, og før det så vidt jeg husker ... grønt!

Hun har også piercinger. Heldigvis ikke i næsen, men i sine øjenbryn. Hun gjorde det selv. Med en synål! Uha.

Hendes forældre gakkede helt ud. Normalt bliver de ellers ikke særlig nemt vrede, men lige præcis med de her piercinger råbte de altså så højt, at Beate sov hos mig et par dage.

Hvad så med mig? Tja, jeg har en anden stil. Jeg kan godt lide farver, og så er jeg ikke vild med hverken døds-punk eller piercinger.

Desværre får jeg kun middel-karakterer i skolen, men det skal lige nævnes, at jeg har haft rigtig meget fravær fra skolen. Især de sidste par år.

Men så er der så mange andre ting, som Beate og jeg har til fælles. Vi er begge læseheste og ... vi har en fælles MEGET hemmelig lidenskab for irsk folkemusik! Sidste år var jeg med min mor og John i København for at se et show, "Feet on fire". Hold kæft, hvor var de dygtige. Jeg har aldrig før set noget så vildt. Deres ben gik som trommestikker!

*Hvis jeg kunne dyrke sport, så ville jeg klart gå til ri-
verdance.*

Nå, ja, for lige at vende tilbage til det med det ydre og ting, som Beate og jeg har til fælles. Vi er begge meget højere end de fleste andre piger. Jeg er allerede en meter og firs. Beate er næsten lige så høj. Der er kun en centimeter eller to til forskel. Det er alle tiders.

Når nu man skiller sig ud som en giraf blandt heste, så er det godt i det mindste at være to 😊

Nå, spøg til side. Som sagt, Beate er virkelig cool. In-

gen kunne ønske sig en bedre veninde. Men, hvis jeg skal være ærlig, og det skal man vel i en dagbog, så kan jeg godt blive lidt ked af det nogen gange. På en eller anden måde, så er vi gennem årene virkelig gået hen og er blevet en slags ... nå, ja – giraffer ☹

Måske har det noget at gøre med, at jeg (i hvert fald ifølge min mor) blev ret indesluttet, da min far døde. Og sammen med Beates "stil", ja, så skiller vi os klart ud fra de andre.

Engang spurgte jeg Beate, om det var noget, som hun var ked af. Hun gloede på mig, som om jeg var dum. "Jeg vil da ikke være normal. Leve et liv, der bare er helt magen til alle andres. Nej, det gider jeg ikke!"

Måske er det bare min sygdom. For hvem gider spille tid på én, der ikke kan være med til noget som helst uden at skulle hentes i en ambulance?

Nu må du ikke tro, at det er sådan, at de andre mobber os. Nej, slet ikke. De smiler og taler pænt til os.

Men vi er bare ikke en del af det, som de andre har

sammen.

Det er da heller ikke sådan, at jeg drømmer om at være med i deres flok. Jeg tror faktisk ikke engang, at jeg er et flokdyr. Men det ville måske alligevel være rart at føle sig som en del af fællesskabet. At være ligesom alle de andre ... bare en gang imellem.

Victoria smed dagbogen ned på gulvet og greb colaen, der stod i vindueskarmen. Hun trak sig ud til sengens kant og lod fødderne falde ned på gulvet. De sidste seks uger havde hendes venstre fod været støbt ind i gips. Gipsen var blevet fjernet i morges. Nu var der kun en bleg plet tilbage, der hvor benet ikke havde fået sol.

Denne gang havde hun stået nede i bunden af deres have, da en sølvblå Fiat stoppede foran nummer fem. Huset havde stået tomt i snart to år, så Victoria var blevet stående for at se, hvem det var. En mand steg ud af bilen. Det var en mørk mand klædt i et lyst jakkesæt. Han stampede hårdt i jorden, som om hans fødder sov. Victoria tænkte, at han måske hav-

de været på en lang køretur. Så kom der endnu en bil, som også parkerede ud for nummer fem. Endnu en mand steg ud. I hånden havde han et langt, rødt klistermærke. Han gik hen til det store "Til salg"-skilt, der prydede husets forhave. Dér klistrede han mærket hen over skiltet. Nu stod der "Solgt" i stedet for "Til salg."

Manden, der sikkert var ejendomsmægler, gik hen til den anden mand. De to gav hinanden hånden, og så begge meget glade ud.

Victoria havde været helt opslugt af det lille optrin, da posten kom. Da hun så ham komme cyklende, løb hun tværs gennem haven for at se, om der var brev fra Beate. Beate var på ferie i Canada med sin "dødkedelige" familie. Beate kunne ikke drømme om at sende en mail eller sms'e som alle andre.

Nej uha! Rigtige breve. Sendt med posten. Mange sider med sirlig blodrød skrift. DET var Beates varemærke.

Postkassen hang på muren i indkørslen. På vej derhen var Victoria sprunget hen over en havenisse. I farten landede hun skævt på sin venstre fod. Mere

skulle der ikke til.

Nu fandt hun igen Beates brev frem og bladrede hurtigt til side fire.

“Jeg tror, at jeg har fundet din fars familie. Her på kysten syd for New Brunswick lever en stamme, som engang blev kaldt for “Glasfolket” af de lokale. Mon ikke der er en forbindelse, he he?”

Resten af brevet handlede mest om, hvad Beate havde shoppet, men Victoria kunne ikke rigtig slippe det, som hun havde skrevet om “Glasfolket.” Det er da lidt mærkeligt, tænkte hun. Hendes far var indianer, og hans familie boede i Canada. For seks år siden var han blevet dræbt i en jagtulykke. Det var sket, mens han var på et kort besøg hos familien i Canada. Victorias arv fra ham var en smuk, brun hud, store, mørke øjne og sort hår. Hendes fars krumme høgenæse havde hun til alt held ikke arvet. Det havde hun hørt sin mor sige flere gange. Til gengæld var der ingen tvivl om, hvor hendes svage knogler kom fra. Hendes far var også altid kommet

galt af sted.

Victoria så igen på den gulnede tegning, som Beate havde lagt i brevet. Det var en indianer. Han svævede hen over en spids klippe i en lysning. Andre indianere lå rundt omkring på jorden. Det så ud, som om de var døde. Bag klippen glimtede fuldmånen i et blankt, mørkt vand.

Hendes far hed George Hansson. Mindet om ham åbnede en dør i hendes hjerte. En dør som hun ellers forsøgte at holde lukket. Hans død havde vendt op og ned på deres liv. Det havde taget lang tid at skubbe sorgen så langt væk, at hun kunne fungere bare nogenlunde normalt. Til alt held havde hendes mor mødt John, som på sin egen stille måde havde formået at være der for dem.

Computerens skærm lyste hurtigt op, da hun trykkede på knappen. Hvad var det nu, hendes far havde kaldt dem? Passamaquoddy?

Mens computeren arbejdede, så hun ud gennem vinduet. Lige nu tittede et hav af lyserøde og lilla blomster frem mellem alt det grønne. Victorias mor havde skabt en "engelsk have", da de købte huset i

Ullerslev. Hendes mor havde en forkærlighed for England. Det var, fordi hun havde boet et år i London, da hun var ung. Det var også der, hun havde mødt Victorias far. De havde mødt hinanden til en fest. Det havde været kærlighed ved første blik.

Victoria så tilbage mod skærmen. På Google kunne hun se, at stammen havde sin egen hjemmeside. Der stod, at de altid havde levet i det nordlige Maine og Canadiske New Brunswick. Hun fandt også en side med ritualer og sagn fra Passamaquoddy-folkets lange historie.

Efter et par klik blev hun fanget af en sær historie. Den handlede om Tordenfuglene, som var kilden til lyn og torden. Lidt ligesom Thor i den nordiske mytologi. Men Tordenfuglene var ikke guder ligesom Thor. Tordenfuglene var særligt udvalgte indianere, som kunne iføre sig vinger og flyve rundt og lave torden. En dag ville en ung indianer vide, hvor tordenen kom fra. Han drog afsted for at finde ud af det og fandt en stamme i bjergene, som kendte svaret. Stammens ældste knuste hver eneste knogle i hans krop. Bagefter gav de ham en magisk drik, som gav

ham en masse kræfter og førligheden tilbage. Han fik vinger og fløj bort med de andre Tordenfugle.

“Jeg kan godt forestille mig, hvordan han må have følt det, da de knuste hans knogler,” tænkte Victoria.

Hun slukkede for computeren, trak i sin lange nat-T-shirt og gik i seng.

3. Den gale læge

I drømmen svævede hun fem meter over den klippe, som hun havde set på Beates billede. Hun kunne høre en susende lyd bag sig. Hun var vægtløs, og det var umuligt for hende at vende sig i luften for at se, hvad det var. Hun gled stille gennem luften hen mod nogle høje mørke træer, der stod tæt rundt om en lysning.

Da hun nærmede sig træerne, tog den susende lyd til i styrke. Til sidst lød det som advarsler. Advarsler mod at komme for tæt på træerne. Hun forsøgte at kæmpe imod, men det hjalp ikke. Hun gled lige ind i skyggen af de høje træer. Det var, som om mørket opslugte hende ...

“Neej!” Victoria satte sig op i sengen med et ryk. Hun så sig vildt omkring. Der gik et øjeblik, før hun forstod, at hun var på sit værelse, at det bare havde været en drøm.

Hun lod sig falde tilbage på puden. Den var gennemblødt af sved. “Advr!”

Det måtte være meget tidligt, for selvom der kom lidt lys ind under gardinet, var der ingen fugle at høre.

I løbet af natten var hendes dyne røget ned på gulvet. Hun stod op og smed dynen tilbage på sengen. Så gik hun hen til vinduet. Rullegardinet for op med et svirp, da hun slap snoren. Hun skubbede vinduet op. Den kølige luft trak hende langsomt ud af den drømme-agtige tilstand.

I haven kunne hun se det gamle æbletræ. Der var noget helt anderledes venligt over det i forhold til de høje, mørke træer i hendes drøm. Men hvorfor var hun blevet så bange? Det var jo bare træer? Klippen var den samme klippe som på Beates billede. Dens særlige form var ikke til at tage fejl af. Hvorfor i al verden drømte hun om en klippe?

Følelsen af noget ukendt – af noget farligt – ville ikke rigtig slippe Victoria. Hun følte stadig uroen i kroppen, da hun satte sig ved computeren. I Googles søgefelt skrev hun “Tordenfugle.” Mon hun kunne finde noget om den der mikstur?

Søgningen gav intet resultat. Efter et par søgninger på “Passamaquoddy” sammen med “medicinmand”, fandt hun i stedet en historie om Passamaquoddy-stammens første medicinmand. Da han var baby, kom han drivende ned ad floden i en lille kurv. Indianerne fandt kurven mellem sivene og tog ham til sig. De vidste ikke, at han var et magisk væsen.

For at sikre sin egen opvækst dræbte han i det skjulte flere af stammens andre børn. Som voksen fortrød han, de ting han havde gjort. Han besluttede derfor at hjælpe stammen med sin viden om medicin og magi. For at de altid kunne stole på, at han ikke løb fra sit løfte, trak han alle knoglerne ud af sin krop. Nu kunne han ikke længere bevæge sig. Derfor sad han altid i sit telt ved floden i sin benløse krop – klar til at hjælpe sin stamme.

Hvad var der med de indianere? tænkte Victoria,

da hun slukkede for computeren. I de fleste af de eventyr og sagn, hun kendte, var det heltens gode egenskaber, der løste det hele. For indianerne lod vejen mod storhed til at være noget med stor smerte. Det virkede ret voldsomt.

* * *

Tre år efter Georges død var Victorias mor flyttet sammen med John. De to havde mødt hinanden året før hos nogle fælles venner. John forstod at give dem plads til at savne Victorias' far. Han var også god til løse alle de udfordringer, en næsten teenagedatter løber ind i, selvom Victorias sygdom ikke gjorde det nemmere.

Victoria havde været gennem mange undersøgelser på grund af sin sygdom, men de var alle mere eller mindre uden resultat. En dag sagde en af lægerne, at de skulle tage kontakt til en særlig klinik i Tyskland. Den havde speciale inden for knoglesygdomme.

Hendes mor og John tænkte over det nogle dage.

Så besluttede de at give det en chance.

“Jeg har ferie til gode, så jeg kan godt tage fri fra arbejde,” sagde John. Victorias mor ringede til den tyske klinik og aftalte en tid. En uge senere tog John og Victoria til Tyskland.

På klinikken blev de modtaget af doktor Dederich Schwartz. Doktor Schwartz var en mand i midten af fyrrerne, sorthåret, med høje kindben og en bleg, næsten grålig, hud.

Straks de var kommet, gik han i gang med en lang række trættende undersøgelser og prøver.

Dresden, d. 8. oktober 2012

Kære dagbog

Jeg har været til et hav af undersøgelser! I dag skulle jeg lave gymnastik. Jeg ved ikke præcis, hvad formålet var, men bagefter tog de en masse målinger. John ville – som altid – være solidarisk, så han lavede øvelserne sammen med mig. Jeg tror, at vi har lavet mindst tusinde gentagelser af alle mulige slags. Det var vildt hårdt. Sweden løb af os. Stakkels John er jo ikke i topform. Han var

nødt til at gå ned i caféen for at få en kold øl bagefter ☺

Jeg formåede i det mindste at slæbe mig op på vores værelse, hvor jeg tog et dejligt, langt karbad.

Men ellers er der ikke tosset her i Dresden. Det er næsten som at være på et kurhotel. Dejlige værelser og skøn mad. De andre patienter er alle ældre mennesker, men det er jo ikke nogen overraskelse. De er søde og rare, og jeg får talt en masse tysk. Måske kan det forbedre min chance for at overleve til næste år, når jeg skal til eksamen ☺

Det eneste minus er Doktor Schwartz. Jeg kan ikke lige sætte fingeren på hvorfor, men jeg kan ikke lide ham!

Jeg mener, han gør en stor indsats – Uha, alle de undersøgelser han laver – men alligevel er der et eller andet ved ham, som jeg ikke bryder mig om. Han virker godt tilfreds med resultaterne af mine undersøgelser, men han siger ikke rigtig noget om hvorfor. Det er, som om han bare giver os en sludder for en sladder. Det er ret øv, synes jeg.

Den sidste aften i Dresden sad Victoria og John på deres værelse. De ventede på, at Doktor Schwartz skulle komme forbi med sin rapport. Så ville hun blive udskrevet, og de kunne køre hjem.

Klokken fem bankede det på døren. Doktor Schwartz trådte ind på værelset. Han satte sig til rette ved deres bord og lagde sirligt en lille stak dokumenter i en bunke. Han pillede lidt ved de øverste knapper i sin hvide kittel. Så så han på Victoria.

“Du er jo af indiansk afstamning. Hvor kommer du fra? Hvilken stamme?”

“Øh, min fars familie stammer fra det østlige Canada.”

“Abenaki-stammen måske?”

“Ja, Passamaquoddy. Hvorfor?”

Doktor Schwartz svarede ikke. I stedet tog han en lille kapsel frem fra en lomme og stillede den på bordet. Den var ikke meget større end et fingerbøl.

“Jeg vil gerne prøve noget,” sagde han og skubbede den over mod Victoria.

Victoria tog den lille kapsel op og så på den.

“Hvad er det?” spurgte John.

“Det er det materiale, som drømme er lavet af!” lo doktoren med en tynd, pibende latter.

“Men hvad er det?” gentog John. “Hvis jeg skal give tilladelse til, at hun tager det, vil jeg vide, hvad det er!”

“Det er et rent naturprodukt. Mest urter og frø. Jeg tænker ... måske er det tid til at prøve andre veje?”

Victoria vendte sig spørgende mod John.

“Naturprodukter. Det kan vel ikke skade?”

Efter kort overvejelse nikkede John.

Victoria hældte den tykflydende væske ned på tungen og sank. Først skete der ingen ting. Så begyndte en svag varme at brede sig i hendes krop. Det startede i maven og bevægede sig så ud i hendes arme og ben. Varmen tog hurtigt til og for til sidst op i kinderne. Et øjeblik følte hun sig helt skidt tilpas. Så blev varmen afløst af en rolig og behagelig følelse. Hendes kinder skiftede farve fra blussende rød og fik i stedet et mildt, gyldent skær.

Med ét forekom det Victoria, at udtrykket i doktor Schwartz' ansigt ændrede sig. En lidenskab lyste fra hans øjne, da hun mødte hans blik. Han rejste sig,

og med en hurtig bevægelse gav han hende et skub. Hun fløj ned af stolen og hamrede skulderen hårdt ind i væggen bag ved.

“Hvad i alverden?” udbrød John. Han sprang ind foran hende.

Åh nej, hvad har jeg nu brækket? fløj det gennem Victorias hoved. Hun lå på gulvet, krøllet sammen op mod væggen. Forsigtigt skubbede hun fra med hånden og rettede benene ud for at sætte sig op. I stedet for den forventede smerte sendte bevægelsen hende flyvende op fra gulvet. Hun næsten svævede i en stor bue hen over den væltede stol. Hun landede, elegant som en kat, henne ved døren.

“JAAAAH,” lo doktor Schwartz. “Det tænkte jeg jo nok!” Han gik rundt i værelset, mens han lo triumferende.

“Du er jo ikke rigtig klog!” råbte John. Han stak truende en knyttet hånd frem mod doktor Schwartz. Så vendte han sig mod Victoria og trak hende hen i en lænestol. “Er du okay?”

Victoria hørte spørgsmålet, men svarede ikke. Hun var opslugt af en næsten eksplosiv energi, der

pulserede i hendes krop. Gennem vinduet kunne hun på de fjerne træer se selv de mindste blades årer helt skarpt. Summen fra nogle bier, der svirrede rundt mellem blomsterbuske bagerst i klinikkens have, lød som opsendelsen af en rumraket.

“Du må straks bringes til mit kapitels ældste,” sagde doktor Schwartz ophidset.

“Nej!” snappede John. “Det kommer ikke på tale. Vi kører nu. Straks!”

Doktor Schwartz øjne flakkede. “Men det er vigtigt, at de ser dig! At du møder ... Vigtigt for os alle!”

“Nej, nu kan det fandme være nok! Vi har været her i over en uge. Uden nogen former for fremskridt. Så dukker du op med en mystisk mikstur og skubber Victoria ind i væggen! Hvad fanden er meningen?” John var så ophidset, at ordene snublede over hinanden. Endnu engang stak han truende en knyttet næve op i næsen på lægen. Så besindede han sig. I stedet tog han sin rejsetaske, og med et fast greb trak han Victoria med sig hen mod døren. “Vi har fået nok af det cirkus, som I driver her!”

“Hov, min taske,” udbrød Victoria og rev sig løs af

hans greb. Hun løb hen mod sengen, hvor hendes taske lå klar.

Doktor Schwartz rakte febrilsk ud og fik med et hårdt greb fat i hendes arm. "Nej, du skal blive her!"

Til Victorias store overraskelse børstede hun bare hans hånd væk, så let som var det blot en sommerfugl, der var landet på hendes skulder.

"Det er meget vigtigt, meget, meget vigtigt ..."

De kunne høre ham stamme den samme sætning igen og igen, indtil døren i elevatoren gled i bag dem.

De forlod klinikken og gik gennem de store døre ud til parkerings-pladsen. Efter et par ture rundt i tusmørket fandt de udkørslen mod motorvejen.

De så ikke den sorte bil, der kørte ind på vejen bag dem og fulgte dem tæt gennem natten nordpå mod den danske grænse.

På færgen løste Victoria en fem-stjernet Sudoku på et minut. Da de tidligt på formiddagen trillede ind i indkørslen, bar hun uden det mindste besvær deres to store tasker og en kasse sodavand op i stuen.

Om eftermiddagen gik hun ud i haven. Selvom

det var oktober, var der stadig styrke i solens stråler. Hun tog jakken af og smed sig i hængekøjen. Den gyldne fornemmelse, som hun havde følt, siden hun havde drukket miksturen, var ved at aftage. Med et følte hun sig helt flad.

Mens solen varmede hendes krop, blev hun døsig. Hendes tanker kredsede om det, de havde oplevet.

Hendes mor var blevet skræmt, da hun hørte, hvad der var sket – klart nok! Og hun syntes at de havde gjort ret i at tage hjem.

Men Victoria følte en lille snert af tvivl. Hvis de var blevet, så kunne hun have fået mere af miksturen. På den anden side ... Når hun tænkte på lægen, løb det hende koldt ned ad ryggen. Følelsen af, at han havde haft bagtanker, ville ikke forlade hende. Hvad var det, han holdt skjult? Hun kunne ikke forstå det.

Hvad var det nu, han havde sagt?

Hun skulle møde hans kapitels ældste?

Hvad mod det betød? Var han ved at skrive en bog?

Så kom hun i tanke om noget, hun havde hørt på

en ellers kedelig tur til Lolland med klassen. Der havde de besøgt Halsted kloster. Guiden havde fortalt, at i gamle dage havde hvert kloster sin egen klosterorden. Munkenes forskellige grupperinger kaldte man for kapitler. Det var altså en form for inddeling i grupper. Guiden havde fortalt dem, at tempel-ridderne også havde været inddelt i kapitler. Nu hvor hun tænkte nærmere over det, så var det jo også sådan med indianerne. De store indianer-nationer var delt op i mindre stammer. Passamaquoddy var en undergruppe af Abenaki-folket. Og lægen havde jo spurgt hende, om hun var Abenaki, lige inden han gav hende miksturen! Hvordan kunne han vide det? Var han mon selv indianer?

Længere nåede hun ikke i tankerne, før solen og vinden lullede hende i søvn.